

လေစောင်ကျပြီးတော့

အလင်းဖြောင့်တန်းစွာသွားခြင်း

အခန်း(၁)

"ဟိတ်ကောင် ...မင်း ..."

"ဟာ ...မင်း ...မင်း သူ့ကို သတ်လိုက်တယ်"

"ကျွန်တော် သတ်တာ မဟုတ်ဘူး ..."

သူ နောက်ဆုတ်လိုက်တာနှင့် ရင်ဘတ်ချင်းကပ်၍ ထပ်နေသော အမျိုးသမီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာက အရပ် ကြိုးပြတ် ဘုန်းခနဲ ပစ်လဲသွား၏။

သူတို့ ခြေထောက်တွေပါ ရှဲခနဲ နောက်ဆုတ်ကုန်ကြကာ ဓားတန်းလန်းနှင့် သွေးအိုင်ထဲမှာ လဲနေသည့် အလောင်းက သူ့ဘက်ကို မျက်နှာမူနေသည့် ပြင် ...

"ဟိုမှာ ...ဟိုမှာ တွေ့လား၊ မင်းကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေတာ"

" မဟုတ်ဘူး "

သူ ခြေထောက်တစ်ဖက် ဘေးကို ရွှေ့ရပ်လိုက်သည် ။ အားလုံးကလည်း အလန့်တကြား ရှောင်တိမ်းကုန် ကြကာ အပြင်ကို ဝရုန်းသုန်းကား ပြေးထွက်ကြ၏။

ခူးတွေ တုန်နေသည် ။ အလောင်းက စူးစိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးအစုံက ကိုယ့်ခြေလှမ်းတွေ အတိုင်း တစိုက်မတ်မတ် လိုက်ကြည့်နေသလို ဖြစ်နေခဲ့လျှင် ...

"မင်း ... မင်းနော် ..."

"ဒုတ် ..."

ဖျတ်ခနဲ လှည့်ပြေးဖို့ အားအပြည့်နှင့် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း ခြေထောက်ကို တစ်စုံတစ်ရာက လာရောက် ရစ်ပတ်၏။ ပြီးတော့ နောက်ယိုင် ရှေ့ယိုင်နှင့် ထိန်းရင်း ...

"အား ..."

အလောင်းပေါ်ကို လဲကျပြီ ဆိုသည့် အသိစိတ်က လူတစ်ကိုယ်လုံးကို ချောက်နက် ကမ်းပါးကြီးပေါ် ကနေ တွန်းချ ခံလိုက်ရသလို ...။

"ဟော ... လူနာ သတိရ လာပြီ"

"ပေးရှင့်ရဲ့ လိပ်စာကို ဆက်သွယ်ပြီးပြီလား ..."

"ဟုတ်ကဲ့၊ ခုလာနေပြီလို့ ပြောပါတယ်"

သူ့နားထဲမှာ လေတိုးသံတွေလား၊ စကားသံတွေလား မသဲကွဲသေး . . .။

ဒါပေမဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို နားလည်လာသည် ။ ကိုယ့်ကို ပြောနေကြတာမှန်းလည်း သိလာ၏။ ထို့ပြင် ...

"ကိုရန်ဘက်ချင်း ..."

"သူ့ကို ကိုချင်းလို့ ခေါ်သံ ကြားလိုက်တယ် ဒေါက်တာ၊ ဒီမှာ ကိုချင်း ..."

ငါ့ကို ခေါ်နေတာပဲ ...

ဒါပေမဲ့ ငါမှ ကိုချင်း မဟုတ်တာ ...

"ကိုရန်ဘက်ချင်း"

"ဗျာ ..."

အားလုံး၏ အမြင်မှာ သူပုံစံက ပြူးတိပြူးကြောင် တအံ့တဩ ဖြစ်နေကာ ခေါင်းညိတ်လိုက် ခေါင်းခါ မိလိုက်နှင့် ။

ဆရာဝန်တွေနှင့် သူနာပြုတွေအားလုံး စိုးရိမ်မကင်းသည့် အကြည့်တို့နှင့် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မျက်လုံးချင်း စကားပြောကုန်ကြ၏ ။

ပြီးမှ ကိုချင်းလို့ ခေါ်သည့် သူနာပြုလေးက ပြီးလိုက်ကာ ...

"ရှင်ကို မြို့ပတ်ရထားပေါ်မှာ တွေ့လို့ ဒုရဲအုပ် ကိုလင်းမောင်က ဆေးရုံ လာတင်ပေးခဲ့တာ ..."

ဒုရဲအုပ် ကိုလင်းမောင်၊

ငါနဲ့ သိသလား ...၊

ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ မြည်သွားသည် ။

"ရှင်က သူ့မိတ်ဆွေတဲ့ ၊ သတိရရင် ဖုန်းဆက် ပြောပါလို့ တောင် မှာထားခဲ့သေးတယ်၊ ကျွန်မတို့ ရှင်အိမ် ကိုလည်း အကြောင်းကြား ပြီးပါပြီ"

"ဗျာ ..."

သူတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကြပြန်၏။ စမ်းလိုက်တော့ ခေါင်းမှာ ပတ်တီးနဲ့ ဖြစ်ကာ ဘယ်ဘက်လက်မှာ ကျောက်ပတ်တီးနဲ့ ဖြစ်နေသည် ။

ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကို ရူးသွားပြီလို့ တွေးနေကြတာမှန်း သတိရလိုက်

ကက . . .

"ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော့် ဒဏ်ရာက နည်းနည်းနာနေတော့ . . ."

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါ ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ တစ်ခါတလေ အိပ်ရာနိုးလာရင်တောင် နေ့နဲ့ ညနဲ့ မှားနေတတ် သေးတာပဲ၊ မင်းမှာ ဒဏ်ရာက သေးသေးလေးမှ မဟုတ်တာ"

ဂျူတီကုတ် အဖြူနှင့် ဆရာဝန်ကြီးက နားလည်သည့် အပြုံးနဲ့ ပေ

ပြေးရဦးမည့် အဖြစ်ကသာ ကြီးစိုးနေခဲ့၏။

အကြီးမားဆုံး စိုးရိမ်နေခြင်းက ဒုရဲအုပ် ကိုလင်းမောင် ဆိုသူ ရောက်လာမှာ ကိုပင် . . .။

ဒုရဲအုပ်က သူ့မိတ်ဆွေဆိုပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဆေးရုံ လာတင်ပေးခဲ့တာလဲ၊ ဟိုဆိုင်ထဲမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်ကို သိသွားလို့ လား၊ ဒါမှ မဟုတ် သူဒဏ်ရာတွေကြောင့် မသင်္ကာမှုနဲ့ လား . . .။

"ရှင် သိပ်မတွေးပါနဲ့ သက်သက်သာသာ နေပါ၊ တော်ကြာ ရှင့်အိမ်က ရောက်လာကြတော့မှာ "

"ဗျာ"

ဒီတစ်ခါ သူ့ရဲ့ မျက်လုံးပြူးသွားခြင်းကို ဘယ်သူကမှ ထူးဆန်းမနေတော့ဘဲ အလျှိုအလျှို ထွက်ခွာ သွားကြ၏။ ဒါ ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးပဲ။

လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး ဘေးခုတင်က လူနာတွေနဲ့ မျက်လုံးချင်း ဆုံလိုက်ကာမှ မျက်နှာ လွှဲပစ်ရ၏။ သူ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တာလဲ . . .။

ဓားတန်းလန်းနဲ့ လူသေကောင်ပေါ် ပြန်လဲကျခဲ့သည် ။ ထို့ကြောင့်

ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရခဲ့တာ ဖြစ်မည်။ လက်ကျိုးတာကတော့ ဘယ်မှာ ပြိုလဲခဲ့လို့ ဘယ်လိုရခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာမှန်း မသိပေ။ သွေးတွေမြင်လေ ချောက်ချား လေနှင့် သွေးရူးသွေးတန်း ထွက်ပြေးခဲ့တာလည်း ခြေဦးတည့်သည့် အတိုင်း။

ငုတ်တုတ်ထိုင် တွေးနေရင်း တံတွေးမျိုတာတောင် လည်ချောင်းဝမှာ ကျပ်ခဲခဲကြီး ဖြစ်နေခဲ့သည် ။

ထိုစဉ် . . .

ခုနလေးတင် ထွက်သွားသည့် သူနာပြုလေး ပြန်ဝင်လာကာ . . .

"ကိုရန်ဘက်ချင်းရဲ့ အိမ်က ရောက်လာပါပြီ . . ."

သူမ စကားမဆုံးခင် နောက်က ပါလာတာက အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်

ပိုင်းမှာ ဒဏ်ရာတော့ မတွေ့ဘူး . . ."

သူနာပြုက သေချာ ရှင်းပြနေ၏။ သူမတို့ က သူနာပြုရဲ့ စကားတွေကို စိတ်ဝင်စားပုံ မရှိဘဲ သူ့ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေကြ၏။ သူလည်း ထို့အတူပင် . . .။

မျက်စိရှေ့ ရောက်လာသည့် အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်ထဲမှာ ရှေ့က ဝင်လာသူသာ ရန်ဘက်ချင်းနဲ့ အရင်းနှီးဆုံး ပတ်သက်သူ ဖြစ်နိုင်ကာ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဆက်နွယ် ပတ်သက်မှုလောက်သာ ဖြစ်နိုင်၏။

ထို့ကြောင့် သူ့အကြည့်တွေကလည်း ထိုတစ်ယောက်ထံမှာ ပဲ ရှိနေခဲ့

၏။ သို့သော် . . .

"မင်းက အတင့်ရဲလှချေလား ချင်း . . ."

အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ်နှင့် စတော်ဘယ်ရီရောင် စကပ်ရှည်ကို ဝတ်ထားသော သူ စူးစိုက်နေခဲ့သည့် တစ်ယောက်က တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ဘဲ ဘေးက တစ်ယောက်က ရှေ့တက် လာပြီး ကပ်ပြောသည် ။

အနားမှာ သူနာပြုလည်း မရှိတော့ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူမက ခပ်အုပ်အုပ် သွားကြားစေ့သံနှင့် သာ ဆိုလျက် . . .

"မင်းကိုယ်မင်း ဘာအားကိုးနဲ့ ပြန်ရောက်လာခဲ့တာလဲ"

"ကျ . . . ကျွန်တော် . . ."

သူ ဘာပြောရမှန်း မသိဘဲ စကားတွေ ထစ်ငေါ့ကုန်သည် ။ သူက မျက်နှာ အနည်းငယ် စောင်း၍ စူးစိုက် နားစွဲ၏။ ထို့ပြင် သူ့ဘက်က စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုတွေကို သတိထားမိသွားပြီး သူမကပဲ မျက်ခုံးတွေ ပင့်၍ မဲ့လိုက် ပြန်သည် ။

"ပြောစမ်းပါ။ မင်းက ကြောက်တတ်တဲ့ သတ္တဝါမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာ ဖြစ်သွားတာလဲ"

"ဒီမှာ ကျွန်တော်က . . . ခင်ဗျား . . ."

ခင်ဗျားဆိုမှ သူမက တအံ့တဩ ဒေါသတွေလည်း စွတ်လျက် . . .

"ခင်ဗျား ဟုတ်လား၊ ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာလေး လက်သည်းခွံလောက်နဲ့ အတိတ်မေ့သွားသလို ကြောင်တောင်တောင်တွေ လုပ်ပြုပြီး အရူးကွက် မနင်းနဲ့ နော်"

"လက်သည်းခွံလောက် မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ ခင်ဗျား ပြောချင်တာတွေ

စွတ်ပြောမနေနဲ့ "

"အဲဒီတော့ မင်းကို သနားပေးရမလား"

"မလိုပါဘူး"

"အေး . . . မလိုရင် မင်းကို ငါ အကောင်းဆုံး အကြံပေးမယ်၊ ရော့ . . ."

လက်ကိုင်အိတ်ထဲက ထုတ်ယူလိုက်တာ မောင်းပြန်ဓားလေး တစ်ချောင်း . . .

ပြီးတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲ လှမ်းပစ်လိုက်ပြီး . . .

"ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်လိုက်"

"ဘာဗျ . . ."

ဓားကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ဒေါသ အစစ်အမှန်တွေ ခုန်ပေါက်ထွက်၏။ ဒီမိန်းမ ထင်ရာမြင်ရာတွေ ပြောပြီး လူကို စိန်ခေါ်နေပါပြီ။

"ထက်ထက်ရယ် ဘေးလူတွေ သိကုန်တော့မယ်၊ အဲဒီကိစ္စ ငါရှင်းပုံမယ်"

"နင် ရှင်းမရလို့ ပဲ သေဖို့ နီးခဲ့ပြီးပြီလေ၊ သူ ဒီလောက် ယုတ်မာတာကို ကြံဖန် ခွင့်လွှတ်ချင်သေးလို့ လား . . ."

"မဟုတ်ပါဘူး . . . ငါသိပါပြီ . . ."

"အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ၊ နင် ဘယ်တော့မှ သိမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီမှာ ရန်ဘက်ချင်း . . ."

ထက်ထက် ဆိုသည့် သူမက ဘာတွေ ဘယ်လို ပတ်သက်ပြီး ဒေါသတွေ ပါမစ်မဲ့ ကြီးထွားခွင့် ရှိနေသည် မသိ။

"နင့်ဟာနင် သေမဲ့ရောဂါကြီးပဲ ရနေနေ နင့်လိုလူကို သနားစရာ မရှိဘူး . . ."

"တစ်ဆိတ်လောက်ရှင် ဒေါက်တာက ပြောခိုင်းတာ ရှိလို့ ပါ"

ထက် စကားမဆုံးခင် သူနာပြုတစ်ယောက် အခန်းဝကနေ အကြောင်းကြားသံ ပေါ်လာခဲ့သည်။ ။ ထက်ထက်က လှည့်ကြည့်ပြီး ပြီးစလွယ်ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ . . .

"နင် လိုက်သွားလိုက်"

"နင် သွားလိုက်ပါ ထက်ထက်ရယ်"

"သိတယ်၊ ဟွန်း . . . ဘာစကားမှ မပြောဘဲ နောက်ဆုတ်ရပ်နေ၊ ဒါနင့်ကိစ္စပေမဲ့ ဒီတစ်ခါ ငါဝင်ရှင်းမှ ဖြစ်မှာ . . ."

ဘာစကားမှ မပြောဘဲ နေတာပဲဖြစ်သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုတ်မနေနိုင်ဘဲ လူနာခုတင်နားကို ထပ်တိုး၍ စူးစိုက်ထားမိသည့် မျက်လုံးတွေကို မလွှဲနိုင်။

သူကလည်း ထိုမျက်ဝန်းလေးတွေကို ပြန်ကြည့်နေမိလျက် စတော်ဘယ်ရီရောင် သမ်းနေသည့် သူမရဲ့ ပါးပြင်လေးတွေကိုလည်း သတိထားမိနေ၏။

ပြီးတော့ နဖူးကျဉ်းသလို ရှိပေမဲ့ နားသယ်စပ် ဆံစလေးတွေ စိမ်းမြနေသည့် ပါးရိုးမို့မို့လေးတွေနဲ့ ကြည့်ကောင်းနေတာက အစ သေချာကြီးကြည့်နေမိခဲ့ပြီး . . .

"မင်းက အနှစ် . . ."

"အူကြောင်ကြောင်တွေ လျှောက်မေးမနေနဲ့ ချင်း၊ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ စ

ကားမပြောချင်ဘူး ..."

"အူကြောင်ကြောင်မေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်က ..."

"ရှင် ဘာကျန်ခဲ့လို့ ပြန်လှည့်ကောက်တာလဲ"

"ဘယ်လို ..."

စကားတွေက ဘယ်ကို ဦးတည်နေမှန်း မသိ၊ ကိုယ်က ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသလောက် သူမတို့ ဘာတွေ ပြောနေကြမှန်း ခုထိ နားမလည်တာက ဘာမှ ရှေ့ဆက်လို့ မရအောင် ဖြစ်နေခဲ့၏။

ထိုစဉ် ထက်ထက်က ခြေလှမ်းကျဲတွေနဲ့ အတူ ဒေါသမျက်လုံးများ နှင့် လာ၍ ...

"သွားမယ် ..."

"ဟင် ..."

"အဲဒီအရူးကိုပါ ခေါ်လာခဲ့တော့"

"ဟင် ..."

"တဟင်ဟင်နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ အနှစ်ရယ်၊ သူ ဟန်ဆောင်ကောင်းထားတာ ဟိုဆရာဝန်တွေက ယုံနေကြပြီလေ ..."

"အဲဒါ ဘာပြောကြလို့လဲ"

"လူနာက အတိတ်မေ့သလို ဖြစ်နေတာတဲ့ ၊ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်သူမှန်း မသိသေးဘူး ဆိုရင် စိတ်အေးအေး ထားပြီး ... ကျွတ် ..."

ပြောနေရင်းနဲ့ မပြောချင်တော့သလို ကျွတ်ခနဲ ဖြစ်ကာ သူ့ကို မျက်စောင်းရွယ်ထားသည့် မျက်လုံးတွေနဲ့ လှည့်ကြည့်၏။

"လုပ်မနေနဲ့ တော့ အနှစ်၊ ဒီဆေးရုံပေါ်က လွတ်တာနဲ့ လမ်းမှာ ကန်ချာ ပစ်ခဲ့မယ် . . ."

ဆေးရုံက ခုချက်ချင်း ဆင်းမှ ဖြစ်မှာ လို့ လည်း ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ဆွေးနွေးခဲ့ပြီးပါပြီ။

ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုလျှင် ရန်ဘက်ချင်းကို ကိုယ့်လူနာလိုတော့ ဆေးရုံကို လာပြီး ကျွေးမွေးပြုစု မထားနိုင် . . .။

ဒါပေမဲ့ ခေါ်မသွားဘဲ ထားခဲ့လို့ လည်း မရပေ။ ဒုရဲအုပ် ကိုလင်းမောင်က တစ်အိမ်လုံးနဲ့ ရင်းနှီးနေသည့် အဖြစ်မှာ ကိုယ့်ပြဿနာတွေကို မသိဘဲ တောင်တောင်အီအီတွေ ထင်သွားခဲ့ရင် အားလုံး ပွကုန်မှာ ဖြစ်၏။

"နေပါဦး၊ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်ကို လိုက်ခိုင်းနေတာလဲ၊ ကျွန်တော်က . . ."

"ဟန်ဆောင်ကာ မူပို လုပ်မနေစမ်းနဲ့ ၊ ရှင် အဲဒီလို ဖြစ်ချင်လို့ မျက်နှာပြောင် တိုက်လာခဲ့တာ မဟုတ် ဘူးလား . . ."

"ဟေ့ . . . မင်းစကားပြောတာ . . . အား . . ."

ခေါင်းက တစ်စစ်စစ် တိုးဆောင့်လာခဲ့၏။ ဒေါသနှင့် ပြင်ဆင်လိုက်ပေမဲ့ ကိုယ့်ခေါင်းကို နှိပ်၍ ငိုက်ကျ သွားခဲ့သည် ။

"ဟော . . . လူမမာ ထထိုင်နေပြီလား . . ."

နောက်တစ်ယောက် ဝင်လာတော့ အပြုံးအရယ်တွေနဲ့ ပါ။ ဒါပေမဲ့ ထိုသူကိုလည်း သူမသိ . . .။

"ဘယ်လိုလဲ ချင်း၊ မင်းကို ငါ သတိပေးနေတာတွေ ခု သိသွားပြီလား . . ."

ခေါင်းကိုက်သည့် ဝေဒနာ တစ်ဖက်နှင့် ထိုမျက်နှာကိုတော့ သေချာ ကြည့်နေမိသည်။ ။ အသား လတ်လတ် အရပ်အမောင်း ကောင်းကောင်း နှင့် ကိုယ့်ထက်တော့ အသက်နည်းနည်း ပိုကြီးနိုင်၏။

"သူ့ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရထားလို့ နည်းနည်း ဂေါက်နေတယ် အစ်ကို လင်းမောင် ..."

"ဟာ ... အဲ့လို ဖြစ်သွားတာလား ..."

သူ့အတွက် စိုးရိမ်သည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံ ကိုတော့ ပထမဆုံး မြင် လိုက်ရပြီ ဖြစ်သည်။ ။ ထိုသူက ဒုရဲအုပ် ကိုလင်းမောင် ဆိုတာ ထပ်သိလို က်ရသဖြင့် ခေါင်းထဲမှာ မကောင်းသည့် အတွေးတွေ ပါဝင်လာခဲ့၏။

အားလုံးက ကိုယ့်ကို လူမှားနေကြတာ ဖြစ်ကာ ရန်ဘက်ချင်း ဆိုသူ က သူနဲ့ ရုပ်ချင်း ခွဲမရလောက် အောင် တူနေပြီ ဆိုတာလည်း သေချာ နေသည်။ ။

ကိုယ်က ဒါကို ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားရင်း ပြောခွင့်မသာခဲ့ရခြင်းဟာ ...

"လာပါ ၊ ထက်ထက်က ကုမ္ပဏီ သွားရမှာ မို့လား၊ ကားယူသွား လိုက်တော့လေ၊ အနှစ်တို့ လင်မယားကို ကျွန်တော်ပဲ လိုက်ပို့ပေးလိုက် ပါ့မယ်"

ထက်ထက်ရဲ့ မျက်လုံးတွေ အနှစ်ဆီကို အဓိပ္ပာယ် များ စွာနှင့် ရောက်သွားခဲ့သည်။ ။ ပြီးတော့ သူ့ဆီ ပြန်ရောက်လာ၏။ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ဟန်ဆောင်မကောင်းတာ သိနေသောကြောင့် နေရာသီ မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။

ထိုအခါ ခေါင်းက ပို၍ ကိုက်ခဲလာကာ သူတို့ တွဲခေါ်လာကြတဲ့ အတိုင်း တောက်လျှောက်မှာ သူ့မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့နေခဲ့၏။

"ရရဲ့ လား ချင်း၊ ဒဏ်ရာတွေ ဒီလောက်များ တာကို ဘာဖြစ်လို့ ဆေးရုံက ချက်ချင်း ဆင်းခဲ့တာလဲ"

ကားထဲရောက်အောင် သေချာ ဂရုစိုက် တင်ပေးရင်း သူ့ကို ပြောတာ လား၊ အနှစ်ကို မေးတာလား မသိ . . .။

အနှစ်ကလည်း မျက်နှာလေး မှုန်နေလျက်နှင့် သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်၍
...

"အင်း . . .၊ ဟုတ်တယ်၊ ညီမလန်း နာလန်ထပဲကို၊ ဒါပေမဲ့ ညီမရယ် သူ့ကိုတော့ လောလောဆယ် ကိုယ်ပိုင် ဆေးရုံတစ်ခုမှာ တင်ပေးထားသ င့်တယ် ထင်တယ်၊ ဒေါက်တာ ဘာမှ မပြောလိုက်ဘူးလား"

"ထက်ထက် သွားပြောတာပဲ၊ ဘာမှ ထပ်မပြောလိုက်လို့ နေမှာ ပေါ့၊ ရပါတယ် အစ်ကိုလင်းမောင်ရယ်၊ အိမ်မှာ ပဲ စပါယ်ရှယ်နဲ့စုံ ငှားလိုက် ရင် အဆင်ပြေမှာ ပါ . . ."

"ဟား . . .ဟား . . ."

ကိုလင်းမောင် ကားမောင်းထွက်လိုက်ရင်း ရယ်နေကာ . . .

"ကိုယ့်ယောက်ျားကို ကိုယ်ပဲ ပြုစုရမှာ ပေါ့ အနှစ်ရယ်၊ ငါ့ညီမက တော့ လုပ်ပြီ . . ."

အနှစ်က ပြုံးလိုက်သလို မဲ့သလို မျက်နှာလေးနှင့် ငုံ့နေလိုက်၏။ ပြီး မှ ဘာသတိရသွားသည် မသိဘဲ သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။ သူမကို ငေးစိုက် ကြည့်နေမိသည့် ကိုယ့်မျက်လုံးကို ရုပ်သိမ်းချိန် မရလိုက်သဖြ င့် နေရာသီက ခပ်တည်တည် မျက်နှာနှင့် ဣန္ဒြေရရ မျက်နှာလွှဲသည် ။

ရင်ထဲမှာ တော့ မျက်စောင်းတွေချည်း ဖိထိုးခံနေရသဖြင့် 'ကြည့်မိ ဦး ဒီမျက်လုံး' လို့ ရေရွတ်ရင်း နောက်ထပ် မျက်စောင်းထိုး မခံရဖို့ တ

ရားမှတ် နေရ၏။

"ချင်း . . ."

"ဗျာ . . ."

သူ ဗျာဗျာသလဲ ထူးလိုက်သဖြင့် ကိုလင်းမောင်က မှန်ထဲကနေ လှမ်းကြည့်ပြီး ပြီးသည်။ ။

"အတိတ်မေ့သွားတာ ဆိုရင်လည်း မင်း ယဉ်ကျေးလာတာ အမြတ် ပေါ့ကွာ . . ."

ရန်ဘက်ချင်း ဆိုတဲ့ လူ ဘယ်လောက်တောင် ဆိုးသွမ်းနေခဲ့လို့ လဲ မ သိ . . .။

"မင်း သတိမရတော့ဘူး ဆိုရင်လည်း သတိရလာတဲ့ အထိတော့ သ တိထား နေရမယ်ကွ၊ မင်းတွဲခဲ့တဲ့ ကောင်တွေက မရှိမကောင်း ရှိမကော င်း ကောင်တွေ . . ."

သူ့စကား သူပြောပြီး နောက်ကို မျက်နှာ ငဲ့စောင်းကြည့်ကာ . . .

"မရှိမကောင်း ရှိမကောင်း ဆိုတာ သူတို့ တွေကို ပြောတာ မဟုတ် ဘူး နော်၊ ငွေကို ပြောတာ၊ မင်းလက် ထဲမှာ ရေလျှံနေရင်လည်း မ ကောင်းဘူး၊ ရေခန်းနေရင်လည်း မကောင်းဘူး၊ အဲဒါကို ပြောတာ၊ မင်း အခု သူတို့ နဲ့ ပဲ ကျွိုင်တက်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ငါ ရိပ်မိတယ်"

"အပေါင်းအသင်း မှားတယ် ဆိုတာလည်း ‘သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့’ ပါ အစ်ကို လင်းမောင်ရယ်၊ သူ ကလေးမှ မဟုတ်တာ "

အနှစ်ရဲ့ လေသံက ခုကျတော့ ထက်ထက်ဆိုသည့် သူမနှင့် တစ်ထပ်

တည်းပါလား။

နေရာသီ နောက်ထပ် လှည့်ကြည့်မိပြန်ကာ ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲရ ၏။ ကိုယ့်မှာ သူမတို့ နှင့် ရောနှော ပြောစရာ ဘာစကားမှ မရှိ၊ ဘာ အကြောင်းကိုမှ လည်း မသိခဲ့။

"ကလေးကို အပေါင်းအသင်း မှားတော့မယ်မှန်း သိရင် ခေါင်းခေါက်ပြီး လက်လေးဆွဲ ခေါ်လာရုံပဲ ညီမရဲ့ ၊ ကလေးမဟုတ်လို့ ခက်နေတာ၊ အဲဒီလူက ရန်ဘက်ချင်း ဖြစ်နေလို့ လည်း ပိုဆိုးတာ၊ သူ အစကတည်းက သူ ထင်ရာ လုပ်လာခဲ့တဲ့ သူ . . ."

သိပ်မှန်တာပေါ့ . . . ၊

ထင်ရာ လုပ်ဖို့ အတွက် သူများ အသက်ကို သတ်ရမှာ လည်း ဝန်လေးခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ . . . ။

အနှစ် နှုတ်ခမ်းလေးကို ခပ်ဖိဖိ ကိုက်ထားမိကာ မျက်ဝန်းတို့ က ကိုယ့်ဘေးမှာ ထိုင်နေသည့် သူ့ထံ ခပ်စိုက်စိုက် ရွေ့လျားသွားခဲ့သည် ။

ဂျင်းဘောင်းဘီ နက်ပြာရောင်နှင့် ပေါင်ပေါ်တင်ထားသည့် လက်တစ်ဖက်က မြင်ကွင်းထဲမှာ နီးကပ်စွာ ဝင်နေ၏။ ခပ်သွယ်သွယ် ဖြူနေသော လက်ချောင်းတို့ မှာ မွေးညင်းနုတို့ က သိသာစွာ တင်နေကာ လက်ဖဝါး စောင်းတို့ က နီမြန်းနေသည် ။

ထို့ပြင် လက်သည်းရှည် အပိုမထွက်သော လက်ချောင်းတို့ က ရှင်းသန့် ကြည်စင်နေကြ၏။ ရန်ဘက်ချင်းကို သူမ တစ်ခါမှ အနီးကပ် သေချာ မကြည့်ခဲ့ဖူးပေ။

လူကြီးချင်း သဘောတူ ခဲ့ကြသည် ။ သူမကလည်း သဘောကျခဲ့၏။ သူ့မှာ လည်း ချစ်သူ မရှိခဲ့ဘူး ဆိုတာ သိလိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာ ဘဝနှစ်ခု

ပေါင်းစပ် ထူထောင်ကြဖို့ အခက်အခဲ ရှိမလာနိုင်ဘူးလို့ သူမ တွက်ခဲ့ မိ သည်။ ။

တကယ်တမ်းကျတော့ သူ့မှာ ချစ်သူ မရှိခဲ့ပေမဲ့ သူ့အတွက် အမြဲတမ်း လိုအပ်နေတာက ငွေပဲ ဖြစ်သည်။ ။

"လိုအပ်လို့ မင်းကို ပြောနေတာပေါ့ကွ၊ ငါ့အတွက် မင်း မရှိရင် ဖြစ် တယ်၊ ငွေမရှိလို့ ဖြစ်ဘူး"တဲ့။ ။

နှစ်ဖက်မိဘက မဆင်းရဲကြပါဘဲ သူ့အတွက်တော့ ငွေက အမြဲတမ်း လိုနေခဲ့သည်။ ။ အရပ်မြင့်မြင့် ဖြူဝင်း ချောမွေ့နေခဲ့သော မျက်နှာက မျက်ကွင်းညိုသလို ဖြစ်နေတာလည်း ဟိုလိုဒီလိုတွေ သူမ မတွေးမိခဲ့ပေ ။

‘အသားဖြူပြီး မျက်ခုံး အရမ်းထူတော့ မျက်ကွင်းညို နေတာလေးက ပိုကြည့်ကောင်းတယ်’ လို့ တောင် ထက်ထက်ကို ပြောပြီး သဘောကျ တာတွေ ရင်ဖွင့်မိခဲ့သေးသည်။ ။

သူ ဘာဖြစ်လို့ ငွေတွေ ဒီလောက် လိုနေသလဲ ဆိုတာ သိလိုက်ရကာ မှ ...

"နင့်အဖြစ်က ဂေးမှန်းမသိလို့ လက်ထပ်ယူခဲ့မိတဲ့ မိန်းမထက် တောင် ဆိုးသေးတယ် အနှစ်ရယ်၊ အဲဒီ လိုကောင်တွေကလည်း သူတို့ ဆေးသုံးနေရဖို့ က လွဲရင် နတ်သမီးလောက် ချောရင်တောင် စိတ်ဝင် စားတာ မဟုတ်ဘူး "။

ထက်ထက်က အကြောင်းစုံ သိတော့ တက်တခေါက်ခေါက်နှင့် မချင့် မရဲတွေ ဖြစ်လို့ မဆုံး . . .။

"ကျွို . . ."

"ဟေး . . ."

ရုတ်တရက် ကားက ဘရိတ်အုပ်လိုက်သဖြင့် အတွေးလွန်နေသည့် အနှစ် ကိုယ်လေး ရှေ့က ကူရှင်မှာ ပြေးရိုက်သွား၏။ သို့သော် နေရာသီက ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သဖြင့် အဖြစ်ဆိုးမသွားခဲ့ဘဲ . . .

"ခါးပတ် ပတ်ထားလိုက်ပါလား . . ."

"ရတယ် . . ."

သူ့လက်ကို ဖယ်ချပစ်လိုက်ပြီး သူမမျက်နှာက တင်းနေ၏။ သူလည်း ခေါင်းကိုက်သွားသဖြင့် နောက်မှာ ပြန်မှီနေလိုက်သည်။

"ဆောရီးပါကွာ၊ ရုတ်တရက်ကြီး ဆိုင်ကယ် ဖြတ်ဝင်လာလို့ ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရတာ . . . ကျွတ် . . ."

ဘေးကကားတွေ ကပ်ထပ်နေတာ လှည့်ကြည့်ပြီး ဆောရီးပြောနေသည့် ကြားက ကိုလင်းမောင် မျက်နှာမဲ့သွားသည်။ ပြီးတော့ . . .

"ဒီပွိုင့်မှာ မိမှာ စိုးလို့ အမြန် မောင်းချလာတာကွာ၊ ဆိုင်ကယ်တွေက တစ်မျိုး၊ စက်ဘီးတွေ လူတွေက တစ်မျိုး လမ်းပေါ်မှာ စည်းကမ်းမရှိသွားလာနေကြတာ တော်တော် ဆိုးတယ် . . ."

ကိုလင်းမောင်က သူ့ဒုက္ခ သူ ညည်းနေသည်။ နေရာသီက သူ့ရဲ့ အနာဂတ်အတွက် ဇယားချနေခဲ့၏။ အနှစ်ကတော့ သူ့ကိုလိုက်သည့် လက်မောင်းကို မသိမသာ ပွတ်သပ်နေမိကာ သူ့ဘက်ကို မျက်တောင်ဖျားတို့ စင်းချပြီး ခိုးကြည့်နေမိ၏။

ဒီလူ သူလုပ်ခဲ့တဲ့ အပြစ်အတွက် နောင်တ ရနေတာလား၊ တစ်ခုခု ထပ်ကြံစည်ဖို့ အစပျိုးနေတာလား၊

ကားပေါ်မှာ အတူတူ ပါ လာပြီဆို ဒရိုင်ဘာ မပါလျှင် ကိုယ်ပဲ မောင်းရကာ ခုလို အလန့်တကြား တစ်ခုခု ဖြစ်လိုက်တာနှင့် သွားပြီ။

"ဟား . . . ဘာဖြစ်တာလဲ"

"လန့်လိုက်တာကွာ၊ ကားမောင်းရင်း မင်းစိတ်က ဘယ်ရောက်နေတာလဲ . . ."

"ကိုထွန်း ခင်ဗျား ကားမမောင်း တတ်ဘူးလား . . ."

စသဖြင့်သော မြည်တွန် တောက်တီးခြင်းတွေက ကားဘရိတ် ဆောင့်အုပ်မိသည့် အပြစ်အတွက် သေမိန့် ချတော့မဲ့အတိုင်း။

တွေးလိုက်မိရင်း မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်မိသည့် အထိ အနှစ် စူးစမ်းလိုက်မိသည် ။ သူက ကူရှင်မှာ မှီကာ မျက်နှာ ခပ်မော့မော့နှင့် မျက်ဝန်းတွေကို ပိတ်ထား၏။

စိမ်းမှောင် ထူနက်သော မျက်ခုံးတန်းတို့ နှင့် နှာတံကော့ကော့သည် ယောက်ျား ပီသစွာ ထင်းနေသည် ။ အထူးသဖြင့် နှုတ်ခမ်းမွေးရာတွေ ဝင်းလျက် စိမ်းမှောင်နေသည် မို့ သေချာ စူးစိုက်ကြည့်မိ၏။

သူ ပျောက်သွားတာ ရက်ပိုင်းပဲ ရှိပါသေးသည် ။ နှုတ်ခမ်းမွေးရာတွေ ထင်းတက်လာတာ အဆန်း ပါလား၊ ပုံစံအရ နဂိုတည်းက နှုတ်ခမ်းမွေး ရှိထားတာကို မကြာခဏ ရိတ်သင်ထားပုံ ပေါ်နေပြီး ခုကျမှ ယောက်ျားပီသသော ချောမွေ့ခြင်းက ပို၍ ပေါ်လွင်လာတာ ဖြစ်သည် ။

သူ ဘာလုပ်မှာ လဲ၊ ဘာတွေ ကြံစည်နေသလဲ . . .၊

တကယ် အတိတ်မေ့ နေတာလား၊ အိမ်ပြန်လာဖို့ အတွက် ဟန်ဆောင်နေတာလား . . .

ဟန်ဆောင်နေတာ ဆိုရင်တော့ သူမ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် သေဖို့ နီးရဦးမည်သာ . . .။

"ရှင် . . . ရှင် . . . ကျွန်မကို သတ်မယ် ဟုတ်လား၊ ဘာအတွက်နဲ့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ရှင် ဒီလို လုပ်ဖို့ မလိုဘူး ချင်း၊ ရှင် လိုချင်သမျှ ကျွန်မ အခုပဲ လက်မှတ် ထိုးပေးလိုက်လို့ ရတယ်၊ ရှင် မက်တာတွေ ကျွန်မ မမက်ဘူး သိလား"

"ငါလည်း မမက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါမက်တာက ငွေရှိမှ ရမှာ ၊ အဲဒါကြောင့် လိုတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါလိုချင်တာ ပေးစာ ကမ်းစာ မဟုတ်ဘူး . . ." တဲ့ ။

နောက်ထပ် ရှင် ဘာလိုချင်သေးတာလဲ ချင်း . . .။

. * * *

အခန်း(၂)

အတိတ်မေ့နေသလို ဆက်လက်ဟန်ဆောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပေမဲ့ သူ့ကိုယ်သူ 'ရန်ဘက်ချင်းပါ' ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ပြောမှာ မဟုတ်။

ထို့အတူ ကျွန်တော်က နေရာသီ ပါလို့ လည်း ပြောဖို့ စိတ်မကူးတော့ ပါ။

သူ့အမူအရာတွေ ဘယ်လိုပဲဖြစ်နေနေ ထက်ထက်နဲ့ အနှစ်မှ လွဲပြီး အကဲခတ် မျက်စောင်းထိုးမဲ့လူ လည်း မရှိ။

"တော်သေးတာပေါ့ မောင်လင်းမောင်နဲ့ တွေ့လာလို့ ၊ မဟုတ်ရင် ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ရောက်လာလည်း မှုခင်း နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာညာတွေ ရှုပ်မယ်"

"ဘယ်ကမလဲ၊ ပိုင်ရှင်မရှိတဲ့ လူနာကို ဘယ်ဆရာဝန်မှ လည်း ကုပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပိုက်ဆံရှင်းပေးမဲ့ လူမရှိတဲ့ လူနာတွေများ . . ."

"ကဲ . . . ကဲ . . . အမေကြီးရေ ကိုယ့်စကား ကိုယ်ပြော၊ သူများ အကြောင်း မပါစေနဲ့ "

အနှစ်ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးကအစ ချင်းကိုတော့ သူတို့ သားလို သဘော

ထား နေကြတာ သိသာ၏။ အနှစ်က သူမရဲ့ အမူအရာတွေကိုရော ဆေး
ရုံ မှာ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကိုရော ဘာမှ ပြန်မဟဘဲ နောက်ခန်းထဲ
တန်းဝင် သွားခဲ့သည်။ ။

ကိုလင်းမောင်လည်း ကော်ဖီ သောက်ပြီးတာနှင့် ထပြန်သွားခဲ့ပြီ ..
.။

"သားရယ် ... မေကြီးတို့ က စေတနာနဲ့ သတိပေး နေကြတာပါ။ ဒီ
တစ်ခါတော့ မေကြီးတို့ စကားကို နည်းနည်း အလေးထားစမ်းပါ။ သား
ရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေက နာမည်ပျက်တွေ ရှိခဲ့တယ် ဆိုတာ ..."

"အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်"

"သား ..."

"ချင်း ဒဏ်ရာ နာလာလို့ ထင်တယ်၊ ငါတို့ ကလည်း စကားတွေ
ပြောနေမိကြတာကိုး၊ သွား ... သွား ... သားအခန်းမှာ ပြန်နားတော့"

"ဪ ... နေဦး"

ဦးမြင့်မောင်က ခွင့်ပြုပေမဲ့ ဒေါ်သဲနှစ်က သတိရသွားပြီး အလုပ်သ
မား တစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်ကာ ...

"မောင်ဟိန်း မင်းအစ်ကိုလေးကို သူ့အခန်း လိုက်ပို့လိုက် ..."

သူ အတိတ်မေ့နေတာကို သိထားပြီးပြီမို့ ဒေါ်သဲနှစ်က မျက်နှာကို
တကြည့်ကြည့်နှင့် ...

"သား နေရတာ သက်သောင့်သက်သာ မရှိရင် ပြောနော်၊ မောင်
ဟိန်း မင်းအစ်ကိုလေး နားမှာ ပဲ နေလိုက်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ကြီးကြီး"

မောင်ဟိန်းက သူ့လက်ကို လာတွဲပြီး အပေါ်ထပ် တက်လာခဲ့၏။
လှေကားတစ်ဝက်လောက်မှာ မောင်ဟိန်း လက်ကို သူ ဖြုတ်ချလိုက်ပြီး
...

"အဲဒီ အန်ကယ်လ်ကြီးနဲ့ အန်တီက အနှစ်ရဲ့ မိဘတွေလား"

မောင်ဟိန်းက အံ့သြသွားသလို ကြည့်ပြီးမှ ကပျာကယာ
ခေါင်းညိတ်၏။

"ဟုတ်ယ်လေ၊ ကြီးကြီးတို့ က အစ်ကိုလေးကို ချစ်ကြတယ်၊ မမ
လေးနဲ့ အစ်ကိုလေး အဆင်မပြေ ဖြစ်ကြတိုင်း အမြဲတမ်း အစ်ကိုလေး
ဘက်ကပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဗျာ ..."

"အဲဒီလို ဘက်လိုက်ရအောင် ဘာတွေ ချစ်စရာ ဖြစ်နေလို့လဲလို့ "

"ဟာ ... အစ်ကိုလေးကလည်း "

မောင်ဟိန်းက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ခေါင်းတစ်ချက် ကုတ်၏။ ပြီးမှ ...

"အဲဒါတော့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ မသိဘူး၊ ဟို ... အဲ ... အစ်ကို
လေး မာမီနဲ့ တော်တော်ခင်ကြလို့ ထင်တယ်"

"မာမီ"

"ဟုတ်တယ်"

သူ စူးစူးစမ်းစမ်း ဖြစ်နေတာကို မောင်ဟိန်းက ရယ်ကာ ...

"အစ်ကိုလေး မာမီလေ၊ အန်တီ ဒေါ်ခင်နှောင်း"

"ဒေါ်ခင်နှောင်း"

"ဟုတ် . . . အန်တီ ဒေါ်ခင်နှောင်းက အစ်ကိုလေး လိုပဲဗျာ၊ ဖြူဖြူ
ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ အရမ်းလှတယ်၊ အန်ကယ်လ်ကြီးကလည်း အသား နည်း
နည်းညိုပေမဲ့ အရပ်က အမြင့်ကြီးပဲ၊ နှစ်ယောက်စလုံး တအား
လိုက်ဖက် ကြတာ၊ အစ်ကိုလေး ဒီလောက်ချောတာ အဲဒါကြောင့် ဖြစ်
မယ် သိလား"

ရယ်နေရင်း သူ့လက်ကို လာတွဲပြန်သည် ။ သူကလည်း ဖယ်ချပစ်လို
က်ကာ . . .

"ငါ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး"

"ဟင် . . . ဟုတ်"

ရယ်နေသည့် မျက်နှာက အိုးတိုးအမ်းတမ်းနှင့် ရပ်သွားရကာ လက်
ကို ကမန်းကတန်း ပြန်ရုပ်၏။

"အနှစ်နဲ့ ငါ ဘယ်တုန်းက လက်ထပ်ခဲ့တာလဲ မင်း သိလား"

"ဟာ သိတာပေါ့ အစ်ကိုလေးကလည်း ၊ ကျွန်တော် ဒီအိမ်ရောက်
လာတာ သုံးနှစ်ယောက် ကြာပြီ ဥစ္စာ၊ အစ်ကိုလေးတို့ လက်ထပ်ကြတာ
တစ်နှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူးလေ၊ မနှစ်က ဘယ်အချိန်ပါလိမ့် . . ."

သူ စဉ်းစားနေတာကို နေရာသီက စိတ်မရှည် . . .။

"တော်ပြီ ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ်"

"အဲဒါလည်း တူတာပဲ"

"ဘာ . . ."

"ဪ . . . အတိတ်မေ့သွားပေမဲ့ အစ်ကိုလေး အဲဒီလို စိတ်မရှည်တ

တ်တာလေ၊ ဟဲ ဟဲ . . . စိတ်ကတော့ ဒီစိတ်ပဲလို့ "

သူတို့ အပေါ် ရောက်လာကြတော့ တံခါးပေါက်တွေ တန်းစီနေသည့် အခန်းပေါင်း မြောက်မြားစွာကို မြင်လိုက်ရ၏။ အောက်ထပ်မှာ ပါကေး ရောင် တလက်လက်နှင့် ကျယ်ဝန်း ရှင်းသန့်နေသလောက် အပေါ်ထပ် ကတော့ ဟိုတယ်ကြီး တစ်ခုထဲ ရောက်သွားရသလို ခမ်းနားမှု အားလုံး က အခန်းတွေမှာ ပဲ ဖြစ်နေခဲ့၏။

"အိမ်မှာ လူတွေ တော်တော်များ လို့ လား"

အိပ်ခန်းတွေကို ကြည့်မေးလိုက်တာမို့ မောင်ဟိန်းက ခေါင်းခါပြ၍

...

"မများ ပါဘူး၊ အစ်ကိုလေးရဲ့ မာမီနဲ့ ဒယ်ဒီတို့ လာကြရင်တော့ နောက်ထပ် ဧည့်သည် နှစ်ယောက် လောက် ပါလာတတ်တယ်"

"သူတို့ က ဘယ်မှာ နေလို့ ဘယ်က လာကြတာလဲ"

"စလုံးမှာ လေ၊ ကျွန်တော် ကြားရသလောက်တော့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အစ်ကိုလေး တစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့ တာတဲ့ "

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"အဲ . . . အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး အစ်ကိုလေးရ"

သူ့အိပ်ခန်းဆိုတာကို လိုက်ပို့တော့ ဝရန်တာနဲ့ ကပ်လျက်ဖြစ်ကာ ခြေရင်းဘက်မှာ လည်း ဝရန်တာတို့ လေးတစ်ခု ရှိနေ၏။

ထို့ပြင် ဝရန်တာပေါ်မှာ ပန်းတွေ အလှဆင် စိုက်ပျိုးထားသဖြင့် ပန်း ဥယျာဉ်ငယ် လေးနဲ့ လည်း တူ၏။

အခန်းက တစ်ယောက်ခန်းပဲ ဖြစ်လျက် အိပ်ရာကလည်း တစ်ယော

က် အိပ်ရာပဲ ဖြစ်နေသောကြောင့် သူ ဒီဘက် ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး ...

"ငါက ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း အိပ်တာလဲ"

"ဗျာ ..."

"အနှစ်က ဘယ်မှာ အိပ်တာလဲ"

"ဒီကနေ တတိယမြောက် အခန်းမှာ "

နေရာသီ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ။ ဒါကို လူကြီးတွေ သိရက်နဲ့ ခွင့်ပြုထားတာလား ...။

ဒါမှ မဟုတ် ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်း တစ်ခုခုကို အားလုံး လက်ခံပြီး နေလိုက်ကြတာလား။

ဒါဆိုရင် သူတို့ လက်ထပ်ထားကြတယ် ဆိုတာ ဘာလဲ၊

"ဟိုလေ ... ကျွန်တော် သိသလောက် ပြောရရင်တော့ ..."

သိတော့ သိထားပြီး မပြောရဲသလို ဖြစ်နေသဖြင့် မောင်ဟိန်းက ထစ်ငဲ့နေ၏။ ပြီးတော့ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နှင့် ...

"ဟို ... အဲဒါက ..."

"မင်းကို မေးနေတာ ငါ့အကြောင်း၊ ရန်ဘက်ချင်း ဆိုတာ ငါပဲ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြော"

"ဟုတ် ... ဟို ... အဲလေ ... အစ်ကိုလေးကပဲ ခွဲအိပ်လိုက်တာ ထင်တယ်"

"ဘယ်လို ..."

"ကျွန်တော် သေချာ မသိလို့ ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီးတို့ ကတော့ အစ်ကို

လေးကို နားလည်ခွင့်လွှတ် နေကြတာပဲ။ မမလေးကလည်း အစတုန်းက တော့ အေးဆေးပါပဲ။ နောက်ကျမှ ..."

"ဘာဖြစ်လဲ ..."

"အစ်ကိုလေးနဲ့ ခဏခဏ စကားများ လာကြတာ ..."

"မောင်ဟိန်း ..."

"ခင်ဗျာ ..."

နောက်ကျောက ခေါ်သံကြောင့် ဘယ်သူမှန်း သိလိုက်ကာ မောင်ဟိန်း တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အနှစ်က ဖုန်းကိုင်ထားလျက် ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် လျှောက်လာနေပြီး ...

"အဲဒါတွေ နင် ပြောစရာ ဘာလိုသလဲ"

"ဟို ... အစ် ... အစ်ကိုလေးက ..."

"ဘယ်သူမေးမေး စကားပြောတာ စည်းကမ်းမမဲ့ဘူး၊ သွားတော့"

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

မောင်ဟိန်းက အသက်ငယ်ပုံ ပေါ်ပေမဲ့ ကိုယ်တွေနဲ့ အရွယ်က မတိမ်းမယိမ်းပါပဲ။ နေရာသီ မျက်လုံး ထဲမှာ သူမရဲ့ စကားလုံးတွေက လိုတာထက်ပိုပြီး မာကျောနေသလို ဖြစ်နေခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် သူမ တစ်ကိုယ်လုံးကို မျက်မှောင်ကုတ် ကြည့်မိရင်း ...

"သူ့ကို ကိုယ်မေးတာ"

"အပိုတွေ မေးနေတာကို ဖြေနေတော့ အချိန်ကုန် အလုပ်ရှုပ်တာပေါ့ ၊ ဒီအိမ်မှာ ရှင်လို မင်းမနိုင် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်က လွဲရင် အားလုံးက ကိုယ့်တာဝန်နဲ့ ကိုယ်"

"အနှစ် . . . မင်းက ငါ့ကို ဟန်ဆောင်နေတာလို့ ထင်နေတာလား"

"မသိနိုင်ဘူးလေ၊ အတိတ်မေ့တဲ့ ရောဂါတွေကို ကျွန်မတို့လို လူတွေ က ကိုယ်ပူစမ်းသလို စမ်းကြည့်လို့ မှ မရတာ"

"ဒါဆို မသေချာတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို မင်း ဘာဖြစ်လို့ တပ်အပ်ကြီး စွပ်စွဲနေတာလဲ"

"ဒါမှ ရှင့်ရဲ့ ဇာတိရုပ် ပေါ်လာမှာ ပေါ့၊ ခုပဲ ကြည့်လေ၊ ဆေးရုံမှာ တော့ ပြူးတူးပြူးတဲ ပုံစံနဲ့ ရှင့်ကိုယ်ရှင် ကျွန်တော်လို့ ပြောလိုပြော၊ ခင်ဗျားလို့ ခေါ်လိုခေါ်၊ ခုကျတော့ မင်းတွေ ကိုယ်တွေ ဖြစ်သွားပြန်ပြီ၊ ဒေါသထွက်လာရင် လူယောင် ဖန်ဆင်းထားတဲ့ ဘီလူးတောင် ဇာတိရုပ် ပေါ်လာ သေးတာ"

"မင်း မြင်ဖူးလား . . ."

"မြင်ဖူးနေပြီလေ၊ အခု ကျွန်မ ရှေ့မှာ ရပ်နေတာ ဘီလူးတစ်ကောင် ပဲ၊ ပြောရရင် ဘီလူးထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်၊ ဒီမှာ ရန်ဘက်ချင်း . . ."

သူမက အခန်းထဲကို ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်လာရင်း ကျိခနဲ အံကြိတ် သည် ။ ပြီးတော့ လည်ကပ် ဆွယ်တာ လေးဖြစ်သည့် သူမရဲ့ အင်္ကျီလည် ပင်းစကို သေချာ ဖိဆွဲလှန်လိုက်ပြီး . . .

"ရှင် ကျွန်မကို လည်ပင်းညှစ် သတ်ခဲ့တာ"

"ဘာ . . ."

သူ့မျက်လုံးတွေ နှုတ်ခမ်းနှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ဘယ်လောက်တောင် ပွင့်ဟသွားခဲ့သည် မသိ . . .။

မျက်လုံးပြူးနှင့် သူမကို ကြည့်နေရင်း နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်သွားမိသည်။ ။ ပြီးတော့ နောက်ထပ် ဆုတ်လိုက်မိရင်း ခေါင်းခါ၍
...

"အဲ့ဒါ ငါ မဟုတ်ဘူး ..."

နှုတ်ဖျားကနေ ယောင်မှားသည့် အသံက ပြောဖို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ဘဲ ခုန် ပေါက်ထွက်သွား၏။ ဖွေးနု ကျော့ရှင်းသော မိန်းမလှလေး၏ လည်တိုင် ကျော့မှာ အညိုအမည်း စွဲနေသည့် လက်ရာကြီးက သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကို လှုပ်ခါ မွှေ့ယမ်းနေသလိုပင်။

သူ့မှာ ဘယ်လို ကံဇာတာတွေ ပါလာခဲ့လို့ ဒီလောက်တောင် တိုက်ဆိုင်ပြီး ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျခဲ့ရတာလဲ၊ သူ့ကြောင့် မိန်းမတစ်ယောက် သေခဲ့ရသည်။ ။ သူနဲ့ တူသောလူကြောင့် မိန်းမတစ်ယောက်က သေအံ့မှူးမှူး ခံစားခဲ့ ရသည်။ ။

ပြီးတော့ ထိုဖြစ်ရပ် နှစ်ခုစလုံးက သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ စုပုံကျလာခဲ့ပြီး .
..

"ငါ ... ငါ မသတ်ဘူး"

"ရှင် ဘာပြောလိုက်တယ် ရန်ဘက်ချင်း၊ ရှင် ... ရှင့်ရဲ့ လက်တွေနဲ့ ကျွန်မ လည်ပင်းကို ညှစ်ခဲ့တာ"

"ငါ ..."

"ပြီးတော့ ကျွန်မကို ဟိုပြတင်းပေါက်ကနေ ပစ်ချဖို့ ကြိုးစားခဲ့သေးတယ်"

သူမ ပြောနေတာတွေ ညာတာ မဟုတ်မှန်း သိသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်။ သူမမှာ ဘာအပြစ်တွေ ရှိနေလို့ လဲ၊ ဘာကြောင့် မသေမချ

င်း သတ်ချင်နေရတာလဲ၊ သူမက မသေဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ရန်ဘက်ချင်း က ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲ . . .။

ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်ထွေးလာသည် ။ ကိုယ်ဟာ အတိတ်မေ့ ဝေဒနာ သည် မဟုတ်ဘဲ တွေးနေရင်း ခေါင်းတွေ တဆစ်ဆစ် ကိုက်ခဲလာခဲ့ သည် ။

နာကျင်လာသည့် ခေါင်းကိုလည်း လက်နှစ်ဖက်နှင့် အုပ်ကိုင်ထား ရင်း မျက်လုံးတွေ မှိတ်လိုက်တော့ မိုက်ခနဲ ပြာမည်းသွားခဲ့ပြီး . . .

"ဒုန်း . . ."

သူမ ရှေ့မှာ ပဲ ခူးထောက် လဲကျသွားပေမဲ့ အနှစ်က သင်္ကာမင်းသ ည့် မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေဆဲ ဖြစ်၏။

"အား . . ."

သူ စုတ်သပ် မညည်းမိအောင် ထိန်းနေရင်း သူမရဲ့ ပုံရိပ်ကို ထင်ရှား ဝီပြင်လာအောင် မြင်ရဖို့ မျက်လုံး တွေကို မရမက ပြန်ဖွင့်မိ၏။

သို့သော် မျက်လုံး ဖွင့်နေမိတာလား၊ ဖွင့်မရတော့ဘူးလား ဆိုတာ သူ မသိတော့ပေ . . .။

"မင်း . . . မင်း သွားတော့ . . . သွား"

နောက်ဆုံးအင်အားနှင့် ပြောရင်း ကြမ်းခင်းပေါ် ပြိုလဲသွားခဲ့၏။ အနှစ် မျက်လုံးတွေ စူးစိုက် ကျဉ်းမြောင်းသွားခဲ့သည် ။ သူတကယ်ပဲ အ တိတ်မေ့ နေတာလား . . .။

ပထမဆုံး သံသယနှင့် ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်း တိုးမိသည် ။ သူ ငြိမ်သ က်နေတာကို ကြည့်ရင်း အနားမှာ ခြေစုံရပ်လိုက်တဲ့ အထိ နီးကပ်သွားခဲ့

သည်။ သို့သော် ...

နောက်ထပ် အသက်တစ်အောင်လောက် ထပ်ကြာတဲ့ အထိ ဒီတိုင်း ရပ်နေခဲ့ရင်း ပြတ်သားစွာ ကျောခိုင်း လိုက်သည်။

"အနှစ်"

သူမ ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ သူ ခေါ်လိုက်တာလား ...။

ပြန်ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ချင်းက တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်တော့ပေ . . .။

"နင် သူ့ကို သနားတဲ့ စိတ်နဲ့ နည်းနည်းလေးမှ ငဲ့မကြည့်လိုက်နဲ့ နော် ၊ သူ့ကို မြင်ရဲ့ သားနဲ့ ရဲမတိုင်ဘဲ နေကတည်းက သူ့ကို နင် မပြတ်ဘူးဆို တာ ဒီကောင် သိတယ်၊ အလကား လူသတ်သမား၊ အယုတ်တမာ"

ထက်ထက်က ဒေါသထွက်ကာ လက်သီးဆုပ် ကြိမ်းဝါးနေခဲ့၏။ ဒီ ကို လမ်းခွဲထွက်ခါနီးထိ ကားပေါ် မရောက်ခင် တရရ မှာ ခဲ့သည်။ သို့သော် ...

သူမ ခြေလှမ်းတွေ ဒီနေရာကနေ မခွာဖြစ်သေးပေ ...။

ချင်းကို ခွေးသေကောင်ပုပ် တစ်ကောင်လို ဒီတိုင်း ထားခဲ့ရမလား၊ မျက်စိရှေ့မှာ ဝေဒနာ ခံစားနေရ သည့် ရောဂါသည် တစ်ယောက်လို စာ နာစိတ် မွေးကြည့်ရမှာ လား။

လဲကျနေသည့် အဖြစ်ကို ကြည့်နေမိကာ ရင်ထဲမှာ နာကြည်းမှုနဲ့ ထိ တ်လန့်ခြင်းတွေ ရောထွေးနေ၏။ ပြီးတော့ ကိုယ့်လည်ပင်းကို မထိတ ထိ စမ်းကိုင်မိလျက် ထိုနေ့က ကိုယ့်မျက်နှာထက်မှာ စီးမိုးနေခဲ့သည့် မျက်လုံးတွေက ခုပဲ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ရှိနေသလို ခံစားလာခဲ့မိသည်။

"ငါ့အလုပ်ကို မင်း နှောင့်ယှက်လို့ မရတော့ဘူး၊ ခုကစပြီး မင်း ငါ့ နောက်ကို လိုက်ချောင်းနေဖို့ လည်း မလိုတော့ဘူး"

"မင်းက ငါ့အတွက် အနှောင့်အယှက်ပဲ အနှစ်"

"ငါ့အတွက် လက်ထပ်ခြင်းက ရင်ခုန်သာယာဖို့ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ လို သမျှ ခြွေတိုင်းရနေမဲ့ ဣစ္ဆာသယ ပဒေသာပင် တစ်ခု၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း သုံးရာသီစလုံး အတွက် အသုံးပြု ကာကွယ်လို့ ရမဲ့ နတ်ဖန်ဆင်းတဲ့ အရိပ်မိုး တစ်ခုပဲ"

"မင်းက ငါ့အတွက် ထီးတစ်ချောင်း ဖြစ်ပေးပါမယ် ဆိုရင်တောင် ငါ မလိုအပ်တော့ရင် အမှိုက်စုတ်ပဲ၊ အခု မင်းက ငါ့အတွက် အမှိုက်ထက် ဆိုးတယ်၊ ရေထဲက သစ်ငုတ်စ" တဲ့ ။

လူတစ်ယောက်အတွက် သေဆုံးခါနီး အချိန်မှာ အမှန်တွေကိုသာ ဖွင့်ချ ပြောသွားတတ်သလို သူမကို သေရတော့မဲ့ လူအဖြစ် ချင်း ပါးစပ်က ပြောပြသွားခဲ့တာတွေက ကြောက်ခမန်းလိလိ . . ။

ကိုယ်နဲ့ အမြဲအတူ ရှိနေခဲ့တဲ့ ယောက်ျားက ကိုယ့်ကို မလိုအပ်ဘဲ စေစားမောင်းနှင်ရုံ အသုံးချခဲ့ပြီး ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်ဖို့ လည်း အချိန်မရွေး အဆင်သင့် ဖြစ်နေခဲ့လေသည် ။

သူမ တောင်းပန်ခဲ့သည် ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ပေးမဲ့ အကြောင်း ကတိတွေ ပေးပြီး လွတ်မြောက်ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစား ခဲ့၏။ ဒါပေမဲ့ ချင်းရဲ့ မျက်နှာမှာ သနားကြင်နာဟန် တစ်ချက်လေးမှ မပြခဲ့ဘဲ သူမကို လည်ပင်းညှစ်ထားရင်း ပြတင်းပေါက်ဆီ တွန်းထိုး ခေါ်သွားခဲ့၏။

အကယ်၍ အဲဒီအချိန်မှာ သာ အောက်က ရေကူးကန် အလုပ်သမားတွေ ရှိမနေခဲ့ဘူး ဆိုလျှင် ဒါမှ မဟုတ် သူ့အိတ်ထဲက ဖုန်းမြည် လာပြီး

အရေးတကြီး ထွက်သွားရဖို့ ကိစ္စ ပေါ်မလာခဲ့လျှင် ...

"အနှစ် ... မင်း ... အ ... ကျွတ် ... ကျွတ်"

ချင်းထံမှ လှုပ်ရှားမှုနဲ့ ခေါ်သံကြောင့် သူမ အတွေးတွေ ပြတ်
တောက်သွားခဲ့သည်။

"မင်း ငါ့ကို ဒီတိုင်း ကြည့်နေမလို့ လား"

"ကြည့်မနေလို့ ဟိုပြတင်းပေါက်ကနေ တွန်းချပေးလိုက်ရမှာ လား .
.."

"ကျွတ် ... ကျွတ်"

"အဲဒါကိုပဲ ကျွန်မ စဉ်းစားနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ လူသတ်ဖို့ ထိ သတ္တိမရှိ
ဘူး ဖြစ်နေလို့ "

"ငါ အရမ်းကိုက်ခဲနေလို့ ပါ၊ ငါ့အတွက် ဆေး ... ဆေး ယူပေးစမ်း
ပါ"

"ရှင် သတိမလစ်သေးဘူးပဲ၊ ကျွန်မက အသက်ပါ ပါသွားပြီလားလို့
ရပ်ကြည့်နေတာ၊ ကိုယ် သက်သာ ချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာ ထယူပါ၊ ယူမ
ပေးနိုင်ဘူး"

ချင်း စိတ်တိုသွားသည် ၊ သို့သော် စိတ်တိုမိတဲ့ အတိုင်း ခေါင်းက တ
ဒိန်းဒိန်း ဆောင့်ခါလာခဲ့ပြီး မူးဝေခြင်းက တစ်က ပြန်စလာပြန်သည်။

"မင်း သက်သက် ညစ်တာပဲ"

ချင်းရဲ့ စကားကြောင့် ကျောခိုင်းလိုက်ပြီးမှ ရှေ့မဆက်ဖြစ်ဘဲ တုံ့
သွားခဲ့၏။

"လင်မယားချင်း ရန်ဖြစ်ကြတာ ဒီလိုပဲ တွန်းထိုး ရုန်းကန်ရင်းနဲ့ 'ငါ

သတ်မိတော့မယ် ဘာညာ' ကြိမ်းဝါးကြတာ ရှိတာပဲ၊ တချို့ဆို ခေါင်းကွဲ
ထိပ်ပြုဖြစ်ကြ ..."

"ရှင် ကျွန်မကို သတ်ဖို့ ကြံတာ ဒေါသအလျောက် မဟုတ်ဘူး "

တုန်ခါနေသည့် အသံက နာနာကြည်းကြည်း အော်လိုက်ပေမဲ့ ရှိုက်
သံ စွက်၍ ကျန်ရစ်၏။

"ရှင် ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သလဲ သိပ်သိချင်ရင် အဲဒါ ရှင့်အခန်းပဲ၊ ကြိုက်
သလို မွှေနှောက် ရှာကြည့်လိုက်၊ တကယ် အတိတ်မေ့နေတာ မဟုတ်ဘဲ
ဟန်ဆောင်ကောင်းနေတာ ဆိုရင်တော့ ရှင့်ကိုယ်ရှင် သိနေမှာ ပါ"

"အနှစ်"

ငါက သူမဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောလိုက်ချင်သည့် ဆန္ဒက သူမကို
နာမည်ပဲ ခေါ်နေမိတာ နှစ်ခါရှိပြီ ...။

သို့သော် ...

"ငါ ... ငါ မင်းကို တောင်းပန်ပါတယ် ဆိုရင် မရဘူးလား"

ဟွန်း...

တောင်းပန်ပါတယ် ဆိုရင် မရဘူးလား ... တဲ့ ၊

ကျွန်မ တောင်းပန်နေတုန်းက ရှင် တစ်ချက်လောက် တွေဝေသွားခဲ့
ရင်တောင် လွမ်းလို့ ရသေးတယ် ရန်ဘက်ချင်း ... ၊

နာကျင်သည့် မဲ့ပြုံးနှင့် အနှစ် ခြေလှမ်းတွေ ပြတ်သားနိုင်ခဲ့သည် ။ ဒီ
လိုလူအတွက် သူမ တွေတေခဲ့မိတာ ကိုက ရွံစရာကောင်းသည့် ပျော့ညံ့
မှုတစ်ခု ... ၊

"ဟေ့ ... အနှစ် ... မင်း ... မင်း ... ကွာ ..."

သူမရဲ့ ခြေအစုံ မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်ကွယ်သွားသည့် အတွက် စိတ်ပျက်စွာ အံ့ကြိတ်မိ၏။

"ငါက မင်းရဲ့ ရန်ဘက်ချင်း မဟုတ်ဘူး ကွ . . . တောက်"

တော်တော်ရက်စက်တဲ့ မိန်းမလို့ ရေရွတ်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လဲနေသည့် အဖြစ်ကနေ ထထိုင်ဖို့ ကြိုးစားမိ၏။ ကံကြမ္မာက ဘယ်လို ပဉ္စလက်တွေနဲ့ ဒီအိမ်ကို အရောက်ပို့ လိုက်တာလဲ . . . ၊

သေချာနေတာက ဇာတ်လမ်းတွေ ထဲကလို ရန်ဘက်ချင်းနဲ့ သူနဲ့ ကအမြှာညီအစ်ကိုတွေလည်း မဟုတ်။

. * * *

အခန်း(၃)

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် အများကြီး တွေ့ဖူးတယ်၊ ခေါင်းမှာ ထိတဲ့ ဒဏ်ရာကို နည်းနည်းလေးပါ များများကြီးပါလို့ ပြောလို့ မရဘူး၊ အာရုံကြော ငယ်လေးတွေကို ထိခိုက်သွားမိရင် သက်ဆိုင်ရာ အခန်းကဏ္ဍ တွေမှာ ချို့ယွင်းချက်တွေ ဖြစ်ကုန်တာပဲ"

ကိုလင်းမောင်က ရန်ဘက်ချင်းကို ဝင်ကြည့်ခဲ့ပြီး စိတ်မကောင်းစွာ ပြောနေ၏။ ပြီးတော့ အနှစ် ကိုလည်း အားပေးသလို ကြည့်ကာ ...

"ညီမ တော်တော် စိတ်ညစ်နေတဲ့ ပုံပဲ"

"ဟုတ်တယ်"

အနှစ်က ကိုယ့်အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ကိုယ် ပြောလိုက်ပေမဲ့ ကိုလင်းမောင်က ခေါင်းညိတ်၍ ...

"အေးလေ၊ ဒါပေမဲ့ အဆိုးထဲက အကောင်းပဲလို့ မှတ်လိုက်ပါ၊ သူ့ကို ညည်း ပြောဆိုမကောင်းလို့ စိတ်ညစ်ရတာတွေ ရှိတယ်မို့လား၊ လူမမာ ဖြစ်နေတုန်း စည်းရုံးလို့ ရတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူး လား"

"အဲဒါ ဟုတ်တယ်"

"ဟုတ်တယ်နော်၊ သားက အခု ကလေးလိုပဲ သိလား၊ နူးနူးညံ့ညံ့"

လိမ်လိမ်မာမာလေး"

ဖြစ်ရလေ . . .။

သမီးကို ရှေ့မှာ ထားပြီး ဒီလောက် ရိုင်းစိုင်းခဲ့တဲ့ သမက်ကိုတော့ ချစ်စနိုး ပြောနေလိုက်တာ ပုခက်ထဲက ကလေးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ချစ်မဝ ဖြစ်နေတဲ့ အတိုင်း . . .။

ဦးမြင့်မောင်ထက် ဒေါ်သဲနှစ်က ပိုပြီး ကျေနပ်နေတာ သိသာ၏။ ဘယ်လို ခံစားချက်မှန်း မသိပေမဲ့ ချင်းကို သူမက ယုံကြည်နေခဲ့သည်။ ။

"ဒီကောင်လေးက လူဆိုး လူရမ်းကားလေး မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ပြီးတော့ သူဆိုးတာက သမီးတို့ တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကို တစ်ယောက်က နားမလည်ကြလို့ အထင်လွဲ နေကြတာမျိုးပါ။ ဒီအရွယ် တင့်တယ် ချောမောတဲ့ ယောက်ျားတွေမှာ ဒီထက်အများကြီး ဆိုးလို့ ရတဲ့ အကြောင်းတွေ ရှိတယ်" တဲ့ ။

ဒေါ်သဲနှစ်က ချင်းရဲ့ စိတ်ကို နားလည်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ပြင် သမီးပေါ်မှာ မဖောက်မပြန် ရိုးသားစွာ နေခဲ့တာကိုပဲ ကျေနပ်နေခဲ့၏။

"မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး မောင်လင်းမောင်ရယ်၊ သူ တကယ်တမ်းသာ ရမ်းကားချင်ရင် သမီးကိုလည်း မေတ္တာ မရှိမှ တော့ ခုလောက်ဆို ဖောက်ပြန်နေပြီပေါ့။ သူ့ညဉ်ကိုက ကြွပ်ဆတ်ဆတ် မာကျောကျော ဖြစ်နေတာပါ။ မဆိုးလှပါဘူး" လို့ ပြောခဲ့ဖူးတာကိုလည်း သတိရ၏။ သားအမိနှစ်ယောက်ရဲ့ မတူညီသော သဘောထားတွေကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိပြီး ကိုလင်းမောင်က ပြုံးသည်။ ။

အခန်းထဲမှာ လူမမာကတော့ စကားနည်း ရန်စဲ သဘောနှင့် ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါ လုပ်နေ တာလား၊ တကယ်ပဲ နောင်တ ရ

နေပြီလား . . .။

ဒါကိုတော့ ခုချိန်မှာ မသိနိုင်သေးပေ . . .။

"ဒါနဲ့ အန်တီတို့ စပါယ်ရှယ်န့စ် ငှားဖို့ အဆင်ပြေရဲ့ လား . . ."

"ဟေ့အေး"

"မလိုပါဘူး"

"ဟ . . . ဒီသားအမိ ဘယ်လိုလဲ"

ဦးမြင့်မောင်က မျက်စိ လည်သွားသည့် ပုံနှင့် အနှစ်နဲ့ ဒေါသဲနှစ်ကို ကြည့်၏။ အနှစ်က မျက်တောင် ခတ်ရင်း ငုံ့ချပစ်မိကာ . . .

"သူ ဒီလောက် ဆိုးတာမှ မဟုတ်တာ"

ဟု မရဲတရဲ ပြော၏။

"ဒီလောက် မဆိုးတာက ဆိုးနေတာကို သမီးမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ"

ဦးမြင့်မောင်က အနှစ်ကို ပြောရင်း ကိုလင်းမောင်ဘက် လှည့်ကာ .

..

"ဒီကောင်လေး ခေါင်းကိုက်လာရင် တော်တော်ခံရရှာတာ မောင်လင်းမောင်"

"ဟုတ်တယ်၊ သူ ဘယ်လိုပဲ ဆက်ဆံခဲ့ပါစေ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတာကိုတော့ မာနပြိုင်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွယ် မဟုတ်ဘူး လား"

ဒေါသဲနှစ်က ရှင်းပြရင်း အနှစ်မျက်နှာကိုလည်း ကြည့်၏။ လင်နဲ့ မယားမှာ "ဒီတစ်ခါ ငါ့အလှည့်' ဆိုပြီး မဆိုင်သလို လက်ပိုက်ကြည့် နေရအောင် တစ်ဖက်က သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်ထားတဲ့ လူမမာ . . .။

"အန်တီတို့ အနေနဲ့ က ပိုပြီး နေရခက်တယ် မောင်လင်းမောင်ရဲ့ ၊ သူ့မိဘတွေက အနီးအနားမှာ ရှိကြတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အန်တီတို့ လက်ထဲမှာ ယုံယုံကြည်ကြည် ..."

"ဗြဟ္မာကြီး ဦးခေါင်းလေ"

"ဟင် ..."

အနှစ်က မျက်တောင်ဖျားလေး စင်းချ လာပြီး မော့ကာ ...

"အားလုံး စိတ်ညစ်ခဲ့ရတာတွေ ရှိတာပဲ ဥစ္စာ၊ အဲဒါကို ပြောတာ"

"ယောက်ျားလေးမို့ သူ့အခွင့်အရေးနဲ့ သူ လွတ်လပ်သလို နေတာပဲ၊ ချင်းက လူတော်လူကောင်းလေး တော့ မဟုတ်ပေမဲ့ လူဆိုးလေးလို့ လည်း ပြောလို့ မရပါဘူး၊ အသိစိတ် ဆိုတာလည်း ကိုယ်တိုင်သိပြီး ပြုပြင်မှ ရတာမျိုး"

"ကြီးမှ လက်ပေးသင်သလို ဖြစ်နေရင် မကောင်းဘူးလေ"

"သမီး"

"အဲလို ဖြစ်နေတာကို ပြောပြတာပါ မေမေရယ်၊ ဒီအရွယ်ထိ ထင်သလိုပြော ထင်သလို နေတဲ့ လူကို ဘယ်အချိန်မှာ သူ့အသိနဲ့ သူ ပြုပြင်လာမလဲလို့ မျှော်လင့်နေတာက ..."

"အဲဒီလို ပြောကြကြေးဆို ဇနီးဖြစ်တဲ့ သမီးမှာ လည်း တာဝန်ရှိတာပဲနော်၊ ကိုယ့်ယောက်ျား ဖြစ် လာပြီ ဆိုရင် ..."

"မေမေရယ် ... အနှစ်တို့ မိန်းမသားတွေက ကိုယ့်ဘဝကို ပုံအပ်ပြီး အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်းလို ကိုးကွယ်ချင်ကြတာလေ၊ ကြီးမိုက်တွေကို ပြုပြင် ပြောင်းလဲပေးဖို့ သူ့အမေဆီကနေ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ လက်လွှဲ ယူ

လိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ"

"ကြည့်စမ်းကွယ်၊ ပြောနေလိုက်တာ"

ဒေါသနှစ် တအံ့တဩကြီး ဖြစ်သွားတော့ ကိုလင်းမောင်က ရယ်နေ၏။ ဦးမြင့်မောင် မျက်နှာကြီးလည်း ပြုံးတုံ့တုံ့ ဖြစ်သွားခဲ့လျက် ...

"ဒီလို မပြောရဘူးလေ သမီး၊ အိမ်ထောင်ပြုကြတယ် ဆိုတာ မိဘ ရင်ခွင်ထဲကနေ ရုန်းထွက်ပြီး နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ ထူထောင်ကြတာမျိုး မို့လား။"

ဖေဖေ့ကိုတော့ အနှစ် တစ်ခွန်းမကျန် မချေပဝံ့ပေ။

"သူ့အပေါင်းအသင်းတွေကို ကြည့်ပြီး သူ့ကို လောင်းကစားသမား၊ ဆေးသမားလို့ သမီး ထင်တယ်၊ ဟုတ်နေရင်တောင် ဒါကို နေ့ရှိသမျှ တူဖော်စွပ်စွဲပြီး ရန်ဖြစ်နေရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုယ့်ယောက်ျား လမ်းမှန်ရောက်အောင် သမီးက ကိုယ့်အရည်အချင်းနဲ့ ကိုယ် စည်းရုံးရမှာ "

မိဘမို့ ဘေးကြည့်က သာတယ်လို့ တော့ မပြောချင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ အမြဲတမ်း ပြောဆို ဆက်ဆံနေရတဲ့ အနှစ်လောက် ဘယ်သူ သိမှာ လဲ။

သူက လောင်းကစား သမားလား၊ မူးယစ်ဆေး သုံးစွဲသူလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ရောင်းဝယ်နေတဲ့ သူလား၊ ဘာမှန်း မသိပေမဲ့ သေချာနေတာတွေကို အနှစ် သိထားခဲ့သည် ။

ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘဲ နေတာက ပြောချိန် မရလိုက်ခင် သူမ လုပ်ကြံခံခဲ့ရသည် ။ ပြီးတော့ သူ ထွက်ပြေး သွားခဲ့သည် ။ ထို့ပြင် ...

"ငါ့အကြောင်းကို မင်းသိသွားလို့ ငါ မင်းကို မသတ်ချင်ဘဲ သတ်ရတော့မယ်၊ မင်းလိုလူတွေ ထပ်ရှိ လာရင်လည်း ထပ်သတ်ရဦးမှာ ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆိုတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရပ်တည်မှုဆိုတာ ဂုဏ်သိ

ကွာ ပေါ်မှာ မှီတည်နေလို့ " တဲ့ ။

သူမကို အဲဒီနေ့တည်းက သတ်ပစ်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည် ။ တကယ်လည်း ကြိုးစားခဲ့၏။ ဒါပေမဲ့ မပြီး မြောက်လိုက်မီ သူ ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ် သွားခဲ့သည် ။

ပြန်ရောက်လာတော့ သူ့ပုံစံက သူမဟုတ်သော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ . . .၊

"ကဲပါ . . . ချင်းလည်း အရင်လို ပြန်ဆိုးမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်နော်"

ချင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အနှစ်နဲ့ မိဘနှစ်ပါးတို့ နားလည်ပုံချင်း မတူကြတာကို ကိုလင်းမောင်က သိနေသည် ။ ထို့ကြောင့် ပြန်ခါနီးမှ ချင်းကို နှုတ်ဆက်ဖို့ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ရန် အကြောင်းပြချက်နှင့် ထရပ် လိုက်၏။

အနှစ်ကလည်း နေရာမှ ထကာ . . .

"အနှစ် ထက်ထက်နဲ့ ဖုန်းချိန်းထားလို့ သွားပြောလိုက်ဦးမယ်"

"ဟော . . ."

ဒေါ်သဲနှစ်က အလိုမကျသည့် အကြည့်တို့ နှင့် . . .

"ချင်းက တစ်နေ့လုံး ဘာမှ စားသောက်ရသေးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့အတွက် သမီး တစ်ခခု လုပ်ပေးရ ဦးမှာ လေ"

"လုပ်ပေးမှာ ပါ၊ ခဏပဲ"

ထက်ထက်ကတော့ ချင်းကို ဒီမှာ လက်ခံထားပြန်ပြီ ဆိုတာ သိရင် ဒေါ်တွေ ကန်နေလိမ့်မည်။ သူမ သဘောက လူကြီးတွေကို ပြန်တိုင်ပြောပြီး ဒီယောက်ျားကို ကွာရှင်းဖို့ လုပ်ရမည်ဟု . . .။

ဒါပေမဲ့ ချင်း ဘယ်လိုလူလဲ၊ ဘာတွေလုပ်နေသလဲ ဆိုတာ အနှစ် သိထားသလောက် ဘယ်သူ့ကိုမှ အသေးစိတ် ပြောပြခဲ့တာ မဟုတ်ပေ။

ထက်ထက် သိထားသလောက် သူ့ကို မပေါင်းသင့်တော့တာ မှန်ပေမဲ့ ကိုယ်သိနေတာက ဒါတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်ပြောပြဖို့ မဖြစ်နိုင်ခြင်းပင်။

ကိုလင်းမောင်ကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်ပြောပြလို့ မဖြစ်နိုင်သော ချင်းနဲ့ ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာ တချို့ကို နှစ်ယောက်တည်း မေးဖို့ စိတ်ကူးလျက် ...

"ငါ သိချင်တာက မင်းခေါင်းထဲမှာ ခပ်ဝါးဝါးလောက် ထင်ကျန်ရစ်မဲ့ ပုံရိပ် တစ်ခုခုကွာ"

"ကျွန်တော် ..."

"မင်း မမှတ်မိတော့ပေမဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ရှိနေတဲ့ မင်းရဲ့ အပေါင်းအသင်း အုပ်စုကြောင့် တစ်ခုခု အန္တရာယ် ရှိလာနိုင်တယ် ချင်း၊ ငါသိထားသလောက် ဆိုရင် မင်းလည်း သူတို့ ကို မကောင်းမှုတွေနဲ့ ထိတွေ့မှု ရှိနေတယ်"

"ကိုလင်းမောင်"

"ငါ မင်းကို ကိုယ့်ညီလေးလို သဘောထားပါတယ်၊ ဒါတွေ တကယ်မှန်နေတယ် ဆိုလည်း ပစ္စုပ္ပန် လုပ်ရပ်ကြောင့် မင်းကို လူဆိုးတစ်ယောက်လို့ ငါ မသတ်မှတ်ဘူး၊ အဲဒါ စိတ်ထဲရှိတဲ့ အတိုင်း ပြောတာ၊ ဒီလိုလူတွေက မင်းတို့လို လူငယ်တွေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ စည်းရုံးကြသလဲ ဆိုတာ ငါ နားလည်တယ်"

"အခု ကိုလင်းမောင်က ကျွန်တော် တစ်ခုခု သိနေသားနဲ့ ဖုံးကွယ်"

ထားတယ်လို့ ထင်နေတာလား"

" မဟုတ်ဘူး ငါ့ညီ၊ သတိရလာတာ ရှိရင် အစ်ကို့ကို ပြောပြစေချင်တာပါ။ လောလောဆယ် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာက မင်း ဒီဒဏ်ရာတွေနဲ့ အမြန်ရထားပေါ် ရောက်လာခဲ့တဲ့ အကြောင်းပဲ"

ကျွန်တော်လည်း လူသတ်ဝရမ်းပြေး တစ်ယောက်ပဲ ကိုလင်းမောင်လို့ ပြောပြချင်မိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ တကယ် သတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲ ဖြေရှင်းဖို့ ခက်တော့မည့် ထိတ်လန့်မှုကြောင့် ပြေးလာခဲ့ရတယ် ဆိုတာ ယုံပါ့မလား . . .။

လောလောဆယ် သူ့အတွက် မဖြစ်မနေ လိမ်ညာ ဟန်ဆောင်နေရမဲ့ အကြောင်း ရှိနေသည့် အတွက် ရှင်းပြချင်ပေမဲ့လည်း . . .

"ကျွန်တော် ဘာမှ စဉ်းစားလို့ မရဘူး"

နှစ်ဖက်စလုံးမှာ အရေးတကြီး လိုက်နေကြသည့် ‘လောလောဆယ်’ အရေးအခင်းကြောင့် လောလောဆယ် ညာပြောလိုက်ရပြီး . . .

"စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ခေါင်းက မခံနိုင်အောင် ကိုက်လာတာ’

"ကိုယ်သိပါတယ်၊ မင်းကိုလည်း နားလည်တယ်၊ အားလုံးကလည်း နားလည်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတာ ပေါ့၊ ငါဆန္ဒရှိတဲ့ အတိုင်း ပြောရရင်တော့ ခု မင်း အတိတ်မေ့သွားလို့ မသိတော့တဲ့ ပုံစံအတိုင်း၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို တစ်သက်လုံး မေ့သွားရင် ကောင်းမှာ ပဲ"

"ဗျာ"

"အနှစ်နဲ့ ကိုယ်တို့ တွေ မပါဘူးလေ၊ မင်း မှန်တယ်ထင်လို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဇွတ်တိုး လုပ်ခဲ့တာတွေကိုပဲ မေ့ဖို့ ပြောတာ"

"ကျွန်တော် ဘာတွေ လုပ်ခဲ့လို့ လဲ"

"ငါလည်း သေချာမသိဘူး၊ မကောင်းတာတွေတော့ အများကြီးပဲကွ၊ အဲဒါ ပြောနိုင်တယ်၊ မကောင်းဆုံး တစ်ခုကို ထောက်ပြရမယ် ဆိုရင် အင်း အနှစ်ကို မင်း ဂရုစိုက်ဖို့ ပြောရမှာ ပဲ"

"ကျွန်တော်က ဂရုမစိုက်တာလား"

"ဟုတ်တယ် ..."

"သူ ဂရုမစိုက်တာ အနည်းအကျဉ်း ရှိနိုင်တယ် ဆိုတာတော့ ကိုလင်း မောင် မတွေးမိဘူးပေါ့"

"တွေးမိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ..."

နေရာသီက အဓိပ္ပာယ်အပြည့်နှင့် ပြုံးလိုက်ကာ ...

"ဒါဆို မမျှတတာ ဘာရှိလို့ လဲ"

"မင်းကတော့လေ ..."

"ဒီလိုအလုပ်မျိုးက ကိုယ့်စိတ်က ခိုင်းလို့ လုပ်မှ အဓိပ္ပာယ်ရှိတာ"

"ပြောတော့မယ်"

"ခုချိန်ထိ ဘယ်မိန်းမ အပေါ်မှာ မှ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး၊ သူ တို့ ကို ဂရုစိုက်ပေးဖို့ ဆိုတာ အဝေးကြီးပဲ"

ဆိုလိုချင်တာက နေပူပူ ခယောင်းလမ်းမှာ နင်းဖြတ် ရှင်သန်လာခဲ့ရ တဲ့ သူ့အတွက် ဘဝဟာ ရုန်းကန် ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

ဘဝကို ရုန်းကန်ခြင်း အမျိုးမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေကြရပေမဲ့ သူ ရုန်းကန် ခဲ့ရတာကတော့ ပူပြင်း ခြောက်သွေ့ လွန်းပါ၏။ ရန်ဘက်ချင်းနဲ့ နေရာ သီ ရုပ်ချင်း ခွဲမရအောင် တူနေပေမဲ့ ဘဝချင်းက မိုးနဲ့ မြေ ...။

"ဒါပေါ့ကွ၊ မင်းက တက္ကသိုလ်မှာ တည်းက အချောအလှလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည် နေတာပဲ၊ ပြောနိုင် မှာ ပေါ့။"

‘ကျွန်တော့်မှာ တော့ တစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ပါဘူး’ လို့ စိတ်ထဲက ပြောလိုက်မိသည်။ တက္ကသိုလ် ဆိုတာ လည်း ကိုယ့်လုပ်အားနဲ့ ကိုယ် အဝေးသင်တက်ရင် အနီးကပ် ဆယ်ရက်လောက်လေး တက္ကသိုလ် နယ်မြေမှ ခြေချခွင့်ရတာတောင် မှန်မှန် မတက်နိုင်ခဲ့ပေ။

စာမေးပွဲ ဖြေကြတော့လည်း ကျောင်းသားတာဝန် မကျေနိုင်သည့် ချို့တဲ့ မှုတွေကြောင့် ချွေးပြန်ချင်အောင် စိတ်ပင်ပန်းခဲ့ရတာ ဘယ်မှာလဲ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားရဲ့ သာယာမှု . . . ၊

ကိုလင်းမောင်ရဲ့ ခင်မင်စရာ စနောက်သည့် စကားတွေအတွက် သူ့ဘာမှ မချေပနိုင်ပေမဲ့ ပြောစရာ စကားတွေကတော့ ရင်ထဲမှာ အပြည့်ပါ။

"ဒါပေမဲ့ ချင်း မင်း တစ်ခုတော့ အထာမကျဘူးနော် . . ."

"ဘာကိုလဲ . . ."

"မင်းလောက် မဟုတ်ပေမဲ့ အနှစ်ကလည်း မိန်းမလှစာရင်း ဝင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ငါ အကဲခတ်ရ သလောက် ဆိုရင် ချစ်သူ မရှိခဲ့ဘူး ဆိုတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ မင်းအနေနဲ့ သူ့ကို ဆွဲဆောင်ဖို့ မခဲယဉ်းပါဘူး၊ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားချင်တဲ့ အထိ မင်းဘက်က ဖြစ်မနေဘူး ဆိုရင် ပြောတာပါ။"

"ကျွန်တော်က စိတ်မဝင်စားပါဘူး ပြောရင် ကိုလင်းမောင်က အထာမကျပါဘူးလို့ ထပ်ပြောဦးမှာ လား။"

"ထပ်မပြောပါဘူး၊ လူလူချင်း တူပေမဲ့ အယူအဆတွေ ကွဲပြားကြ"

တာပဲ၊ ငါကတော့ မင်းတို့ နှစ်ယောက် ကို လိုက်ဖက်ညီတဲ့ စုံတွဲလို့ ထင် ခဲ့တာ၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကြင်ကြင်နာနာ ရှိကြစေချင်တာ အ မှန်ပဲ၊ ရှင်းရှင်း ပြောရရင်ကွာ ဟိုဘက်က ရန်ဘက်ချင်းကို မင်း အခု မ သိတော့ဘူး မို့လား၊ ဒီဘက်မှာ ရှိနေတဲ့ ရန်ဘက်ချင်းက ရင်ခုန်သံ အသ စ်နဲ့ ချစ်ကြည့်ရင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား"

နေရာသီ လှဲနေရင်းက ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးလိုက်မိသည် ။ လူက ကောင်း နေပေမဲ့ ထထိုင်လိုက်တိုင်း မူးလာ တတ်တာမို့ မလှုပ်ချင်။

"ကိုလင်းမောင်က ကျွန်တော် မဖြေနိုင်တဲ့ မေးခွန်းတွေ မေးလာ တော့မယ်လို့ ထင်ပြီး စိတ်ညစ်နေ မိတာ"

"ခု ကိုယ် မေးတာတွေကိုလည်း မင်း မဖြေနိုင်ပါဘူး"

"မဟုတ်ဘူး လေ၊ ရန်ဘက်ချင်း ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောတာ"

"အဲဒါတွေ မင်း မဖြေနိုင်မှန်း သိတယ်၊ ဖြေဖို့ ရှိလာရင် ငါက ဦးဆုံး ကြားချင်တာလေ၊ အဲဒါကို မေးတဲ့ ကဏ္ဍက ပြီးသွားပြီ၊ ငါလာခဲ့တဲ့ အကြောင်းကိုက မင်းတို့ အခြေအနေ ပြောင်းလဲနိုင်ရဲ့ လား ဆိုတာကို သိချင်လို့ "

"အဲဒါကိုပဲ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဝင်စားနေတာလဲ"

"မင်းဘက်က စိတ်ဝင်စားသင့်တဲ့ အကြောင်း ပြောချင်လို့ ပါ၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက် တခြားမှာ အချစ်သစ် ရှာကြတာမျိုးလည်း မရှိခဲ့ဘူး"

"ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးပဲ ကိုလင်းမောင် မသိလိုက်ပေမဲ့ ရှိချင် ရှိခဲ့မှာ ပေါ့၊ ယောက်ျားစကား ပြောရရင် ချစ်တာတွေ သာယာမှုတွေ မှာ လှတာက အဓိက မကျဘူးမို့လား၊ အနှစ်က လှပေမဲ့ သူ့လောက်

မလှတဲ့ မိန်းမကို သူ့ထက် ပိုစိတ်ဝင်စားမိရင် . . ."

"ပုပ်ရင်ပေါ် ဟုတ်ရင်ကျော်လေ၊ ဒါမျိုးက မုန့်ခိုးစားသလို မျိုချပြီး နှုတ်ခမ်းမလှုပ်ဘဲ နေလိုက်တာနဲ့ ပြီးပျောက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ မင်းလုပ်သမျှ ငါ မသိနိုင်ပေမဲ့ လုပ်ပြီးသွားရင်တော့ သိရင် သိမှာ ပေါ့"

ကိုလင်းမောင် ရယ်တော့ သူပါ ရယ်မိသည်။ ။ ကြောက်နေရခြင်းနှင့် ပတ်သက်သမျှကို ခဏတစ်ဖြုတ် တော့ မေ့ထားလိုက်ချင်သည်။ ။

ပြည်မြို့၏ မြင်ကွင်းနှင့် ခပ်စုတ်စုတ် ရပ်ကွက်ငယ်ထဲက နေရာသီဟာ . . .

"မင်းကိုယ်မင်း ရန်ဘက်ချင်းဆိုတာ မေ့ထားလို့ မရသရွေ့ ရန်ဘက်ချင်းရဲ့ ဇနီးက အနှစ်သား ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးပဲ ဆိုတာ ပျောက်ကွယ်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး နော်"

ကိုလင်းမောင်က ဒါကိုပဲ ဦးတည်ပြောရင်း ရယ်ရင်းနှင့် နေရာမှ ထရပ်လိုက်၏။ ထိုစဉ် အနှစ်က အငွေ့ တထောင်းထောင်းနှင့် ခေါက်ဆွဲပြုတ် ပန်းကန်ကို ပန်းလေးပေါ် တင်၍ ဝင်လာ၏။

"ဟော လူမမာစာ ရောက် လာပြီ ဆိုတော့ ကိုယ်က ပြန်ရတော့မှာ ပေါ့"

"မပြန်နဲ့ ဦးလေ၊ အစ်ကိုလင်းမောင်ကို ညနေစာ စားပြီးမှ ပြန်ခိုင်းမလို့ တဲ့ ၊ မေမေက စီစဉ်ပြီးနေပြီ"

"ဟာ . . . ဆောရီး၊ အစ်ကို အချိန်မရတော့ဘူး၊ မနက်ဖြန် ခရီးထွက်ရမှာ ဆိုတော့ ဒီည အလုပ်ရှုပ်မှာ ၊ ခုနတည်းက ပြန်ဖို့ ထွက်လာတာပဲ၊ ဒီကောင်လေးကို ပြောစရာရှိသေးလို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ဝင်ခဲ့တာ"

"မသိဘူး၊ မေမေက ချက်ခိုင်းပြီးနေပြီ"

"အန်တီကတော့ လုပ်ပြီ"

ကိုလင်းမောင် ထွက်သွားသည် နှင့် အနှစ်က ဆေးနဲ့ ရေခွက်ကို ဘေးမှာ သေချာ တင်ပေးလိုက်ကာ ...

"စားသောက်ပြီးရင် အဲဒီမှာ ဆေး ..."

"ခဏ နေပါဦး"

အနှစ်က မျက်နှာလွဲထားရင်း ရပ်နေလိုက်၏။ နေရာသီ လှဲနေရာမှ ထထိုင်၍ ခေါင်းအုံးတွေ ဆင့်ခံမိ လိုက်ပြီး ...

"ဗိုက်ကတော့ ဆာနေတာ အမှန်ပဲ၊ မင်း ငါ့ကို အဆိပ်တော့ ခပ်မ ထားပါဘူးနော်"

အနှစ် မျက်နှာလေး တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ ပြီးမှ ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးပြီး လှည့်ကြည့်ကာ ...

"ကြောက်နေရင် မစားနဲ့ ပေါ့၊ ဆေးကလည်း ရောဂါပျောက်တဲ့ ဆေး ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ "

"ဆေးကိုတော့ မကြောက်ပါဘူး၊ ငါ စာဖတ်တတ်တယ်"

နေရာသီက သူမမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး ဒေါသကို တူးဆွရာ မြောက်စေသော စကားလုံးတို့ ကို ရွေးချယ်၍ ...

"ငါ့ကို မင်းက ကလဲ့စားချေလို စိတ်တွေ ပြင်းထန်နေတော့ မေးကြည့်သင့်တယ် ထင်လို့ မေးတာ၊ ရင်ဆိုင် ယှဉ်ပြိုင်ရမဲ့ ရန်သူကို မကြောက်ပေမဲ့ ရင်မဆိုင်ရဲလို့ နောက်ကျောက ဓားနဲ့ ထိုးတာမျိုး ဆိုရင်တော့ အဲဒီလိုနည်းနဲ့ သေရတာ မလိုချင်ဘူး"

"ကိုယ် ဘယ်လို သေရမယ် ဆိုတာ ဘယ်သူမှ ကြိုမသိနိုင်ပါဘူး၊ ရှင်

လည်း သိခွင့် ရလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရှင့်ကို သတ်ချင်နေတဲ့ ရန်သူက နောက်ကျောက် ဓားနဲ့ ထိုးမဲ့အပြင် ဓားမလွယ်ရင် ဖနောင့်နဲ့ တက် ပေါက်ဖို့ လည်း ရှိတယ်၊ ချောင်းမြောင်းရိုက်ပြီး မသေမရှင် ထားမယ်၊ လည်ပင်းမှာ ခဲဆွဲပြီး ရေထဲ ကန်ချမယ်"

"မင်း အစီအစဉ်တွေလား"

"ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာ ပေါ့၊ ကျွန်မမှာ ချောင်းမြောင်းသတ်ဖို့ အစီအစဉ် တွေ ရှိနေရင် ရှင့်ကို သတိထား သလို ဖြစ်အောင် ကြိုပြောစရာလား"

သူမ လှည့်ထွက်သွားတော့ ပြုံးလိုက်မိသည် ။ သူမ ဘယ်လိုထင် သွားလဲတော့ မသိ၊ အဆိပ်များ ခပ်လိုက်မလားလို့ ဖျတ်ခနဲ အတွေးဝင်ခဲ့ တာကတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည် ၊ ကိုယ့်ဘက်က ကြည့်တော့ ရန်ဘက် ချင်းက ကိုယ်လည်း မဟုတ် . . .၊

ရန်ဘက်ချင်း ယောင် ဟန်ဆောင်နေရသဖြင့် မလုံခြုံသည့် စိတ်အပြ င် ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ပြဿနာ ရှာထား ခဲ့တာ တကယ့်အကြီးကြီး . . .၊

သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချမိရင်း ခေါက်ဆွဲပြုတ်က အနံ့ကြောင့် အကြည့် က ထိုဆီရောက်လေသည် ။ ခုချိန် မှာ တော့ သေဆေးဖြစ်ဖြစ် ဘာ ဖြစ်ဖြစ် . . .။

. * * *